Dokonalý záběr

Zdeněk Viktora

argo

Zdeněk Viktora
Dokonalý záběr

Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.
Jazykový redaktor Kryštof Eder.
Korektury Tereza Janků.
Obálku navrhl Neil Johnston s použitím fotografie Natalie Markiny.
Grafická úprava Daniela Danielová.
Sazba Karel Koutský.
Technický redaktor Milan Dorazil.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
argo@argo.cz, www.argo.cz,
roku 2026 jako svou 6178. publikaci.
Vytiskla tiskárna Protisk.
První vydání.

ISBN 978-80-257-5076-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
tel: 226 519 383
e-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském
internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

Té, která mě vidí.


18
KODAK 400TX
18A
19
KODA
19
19A

Bitva u Auscula — část 1
ALICE

Alice vejde do kavárny a na okamžik ji napadne, že by se ještě mohla otočit a odejít. Místo toho přejede očima po lidech. Konečně ho zahlédne. Sedí u okna. Dívá se do mobilu. Je klidný. Soustředěný. Jako by se nic nestalo.

Ještě si jí nevšiml. Alice toho využije. Na vteřinu si představí, že ho vidí poprvé. Rychlé rande.

Tenkrát ji přitáhla jeho otevřenost. Ta zvláštní víra, že když něco chceš dost, můžeš to mít. Tehdy jí to nepřišlo naivní. Přišlo jí to silné.

Tomáš zvedne hlavu. Uvidí ji. Kývne. Alice dojde ke stolu. Je upravená. Má to pod kontrolou. Jen tváře má propadlejší než dřív. A oči... jiné. Méně světla. Více únavy.

„Ahoj."

„Ahoj."

Krátké ticho.

Půl roku se neviděli. Po Maltě spolu absolvovali online terapii. Jinak si jen psali. Ani jednou si nezavolali.

Jako by oba věděli, že hlas by je prozradil.

1. část
LEOŠ A NINA

Autofokus
LEOŠ

1.

„Tady," řekne Leoš.

Nina zacouvá hlouběji do průjezdu, aby na ni nebylo vidět z hlavní ulice. Projde průjezdem a stojí na malém dvorku starobylého domu. Vyhrne si triko a Leoš si připraví mobil.

„Dělej, než někdo přijde," řekne Nina. Pár metrů za ní je východ z domu, kdykoliv by jím mohl někdo vyjít na dvůr a spatřit je. Je dvacet pět stupňů, krásně teplo, a nad nimi je spousta otevřených oken.

„Neboj," uklidňuje ji Leoš, ale ví, že pokaždé, když začne fotit, jeho tělo se přepne do režimu, kterému říká autofokus, a pak je mu úplně jedno, co se kolem děje. Kdyby někdo vykoukl z okna, ani by to nezaznamenal. „Ukaž mi ji," řekne.

„Nechci," protestuje Nina, ale tuší, že nemá moc na výběr. Zná ten jeho rauš a ví, že pak už s ním není rozumná řeč, už to není on. I když nedávno ji napadla kacířská myšlenka: Co když je tohle skutečně on? A ten Leoš, se kterým se vídá poslední rok, je jen verze pro svět.

„Nikdo tu není, neboj se," ujistí ji a to ji vrátí do reality.

Dívá se na něj a bytostně cítí, že to říká jen proto, že ví, že ona teď potřebuje slyšet nějaké ujištění, nějaký důvod, aby mu mohla dát to, po čem touží. Zdráhavě nadzvedne přední část sukně a odhalí černé krajkové kalhotky.

Leoš udělá v rychlém sledu asi deset snímků a pak ji požádá: „Dej si je na stranu."

„Ne," řekne Nina a tentokrát to myslí vážně.

„Jenom na chvilku," zaprosí Leoš. Najednou je milý a pokorný.

Ovšem vzápětí v jeho hlase identifikuje potlačovanou netrpělivost a to jí připomene, jak snadno přejde od toho, kdy ji prosí, k tomu, že jí ze zbytku dne udělá peklo. Liknavě mu vyhoví — odhrne si kalhotky na pravou stranu, čímž odhalí úzký proužek perfektně zarovnaných chloupků nad pohlavím.

Leoš jí věnuje vděčný úsměv.

Nina si nemůže pomoct. Zahřeje ji to.

„Opři se o zeď, nohy dej maličko od sebe, tak…“ říká Leoš spokojeně a zároveň ji v rychlosti fotí z co nejvíce úhlů. Jednou tam dá skoro makro, ve kterém její pohlaví a textura zdi vypadají jako dvě abstraktní malby. Připomene mu to plátna Anselma Kiefera. Pak změní hloubku ostrosti, nechá rozmazat klín a ostré zůstane jen pozadí — starobylý, na mnoha místech rozpraskaný štuk. Jakmile není to nejdůležitější vidět, představivost pracuje o to víc. Pak od ní poodstoupí a dá tam šíro a zabere ji z velkého celku, a… Ano!

Zastaví se. Přesně v té chvíli ví, že má, co chtěl. Tohle je ten nejlepší záběr, který hledal. Ten, o kterém snil, když včera do Benátek dorazili. Ušlechtilá architektura a nahé ženské tělo, úžasné spojení vysokého a nízkého. Pro tohle žije, pro tyhle malé okamžiky, kdy jeho mozek zaplaví teplá vlna uspokojení a v jeho mysli nastává hotové satori, ale… pocítí, že k absolutní dokonalosti tomu přece jen něco chybí.

Co je to? Něco v jejím výrazu… Ano, už ví. Potřebuje tam dostat to, co cítí on, ne ten trapný, amatérský strach, který je vidět v jejích očích. „Jseš hrozně sevřená,“ řekne. „Víc se vypni, jako že jsi vzrušená.“

„Ale já nejsem!“ odsekne Nina.

„Tak to sakra zahraj! Trochu se vystavuj,“ řekne Leoš. „Jako děvka.“

Nina ztuhne.

„Promiň,“ snaží se Leoš zmírnit dopad svých slov. „Myslím, jako že se ukazuješ — a že se ti to líbí.“

„Ale mně se to nelíbí!“

Leoš se na ni podívá a vnímá, že má jen několik vteřin na to, aby zabránil nejhoršímu. Napadne ho, že jí tu fotku ukáže. Možná když na vlastní oči uvidí tu dokonalost formy, tak pochopí, o co mu jde, a přestane to komplikovat.

Ale ona to nevidí. Pro tohle nemá vůbec smysl. Neuvědomuje si, jakou krásou disponuje. Je to součást jejího daru, samozřejmosti, s jakou ho nosí, takže to na ni žádný dojem neudělá.

Prosí ji, že už bude konec, jenom to musí dotáhnout, tahle fotka je přesně to, co potřebuje.

„Potřebuješ pro co?“ zeptá se Nina.

Leoš neví, co odpovědět. Proč to vlastně tolik potřebuje?

„Poslední," smiluje se nad ním, ale když to říká, je celá sevřená ve vzdorné křeči. A ta křeč celý ten dokonalý obraz przní, celou tu vzrušující kompozici naprosto ničí.

Takhle to nemůže nechat! Musí ji přimět, aby to zahrála líp, musí! Zároveň úplně hmatatelně cítí její negativní energii a ví, že jestli budou pokračovat, možná narazí na její mez a skončí to výbuchem. Položí si otázku, kterou si v poslední době kladl už víckrát: Je tohle její hranice a dál už ho opravdu nepustí, nebo to má ještě zkusit?

„Dělej," řekne Nina ledově.

Leoš koukne na displej, pak jí ukáže, ať se přesune do průchodu, a hodí tam efekt menšího světla. Díky tomu na fotce vynikne průčelí a průchod a její polonahé tělo se naopak ponoří do stínu. Silueta je jediná možnost, aby na výsledné fotce nebyl vidět pohled v jejích očích.

Kompozice a světlo jsou skvělé, jenomže jak to celé utíká do abstrakce, fotka se stává krásnou, ale chladnou. Ví, jak měl vypadat jeho dokonalý záběr, ten, který si vysnil a který nemá. Její výraz tam chybí.

Jakmile cvakne poslední snímek, Nina už ani nečeká na pokyn, stahuje si sukni a zamíří na ulici. Na něj se ani nepodívá, chce být hlavně rychle pryč, daleko od tohohle místa, které si zase vzalo kus její duše.

Leoš se dívá za její mizející siluetou. Byl tak blízko něčeho krásného. Něčeho, co je přesahuje. Něčeho, za čím se celý život honí. Zase.

Podívá se na poslední fotku, kterou má na displeji. A napadne ho: Na fotce je dokonalá. Ve skutečnosti ne.

2.

Vybaví se mu jejich první výlet. Jarní Vídeň. Měl v sobě zvláštní energii začátků, nedopovězených vět, nejistých úsměvů. Kam až můžu zajít? Co na sebe můžu prozradit?

Oběhli všechny obvyklé atrakce. Prátr, chrám sv. Štěpána, oběd v Café Hawelka. Za celý ten prodloužený víkend se ani jednou nepohádali. Ani náznakem!

To se jim se Simonou nepovedlo ani v začátcích jejich manželství. Simoně se pořád něco nelíbilo. Všechno muselo být po jejím.

Vyléčila ho z představy, že vztah můžou táhnout oba dva, protože se málokdy stalo, že by táhli stejným směrem. Na nějaké půl na půl a podobné nesmysly od té doby nevěří. Po Simoně ne.

Simona se mu líbila na první pohled. Byla vysoká, s atletickou postavou. Dokázala vypít pět panáků vodky na ex, působila divoce. Lichotilo mu, že ji dokázal zkrotit. Po dětech se ale změnila. Furt se jí něco nelíbilo. Nejdřív na něm, pak i na sobě. Když si vybaví všechny botoxy a lasery, které musel platit… A stejně to bylo k ničemu. A přitom na začátku vypadala tak… úhledně. Ano, to je to slovo.

Ale po čtyřicítce se z ní stal jiný člověk.

Napadlo ho, že v tomhle věku se člověku už všechno propíše do obličeje, dřív se tomu říkalo zkušenosti. To, co se v mladém těle skryje za fresh fasádu, už není za co schovat. Kdo je líný a nemá vůli, má najednou břicho a opuchlou tvář. Kdo je hloupý a skrýval to za roztomilost, už to neschová. A kdo je tvrdý a obhroublý, ten vypadá jako Simona. Po čtyřicítce už pravdu neskryješ.

On se udržuje. Nechce dopadnout jako jiní kluci, kterým roste břicho a obličej jim odtéká z života, ve kterém byli kdysi nadějní a plní síly. Tedy kluci… má zvyk říkat kluci, ale bylo mu čtyřiačtyřicet, žádný kluk už není.

Vzpomněl si, jak se musel před Simonou pořád obhajovat. Vždycky když řekl něco, co se jí nelíbilo, vyloudila opovržlivé zasyčení, aby ho upozornila, že přešlápl. Dodnes když slyší podobný zvuk, sevřou se mu vnitřnosti a cítí, jak ho ovládá vztek.

Tolikrát jí řekl, že ho nebude peskovat jak malé dítě, a i kdyby řekl něco, co se někomu nelíbí, tak je to jeho věc, ne její. Simona tvrdila, že ne, prý reprezentuje i ji. A hlavně před její matkou.

Reprezentuje! Kdykoli si na to vzpomene, zrychlí se mu tep. Musí si na to dávat pozor.

Ale copak existuje chlap v jeho věku, v rozvodovém řízení a se dvěma dětmi, který by mohl být vyzenovaný? Takového by chtěl vidět. Snaží se zůstávat co nejvíc v klidu a vidět svět i z pohledu jiných lidí. Zjistil totiž, že někdy může být realita dvou lidí úplně odlišná. Říkáš A, ten druhý slyší B.

Tak nějak proběhlo celé jeho manželství se Simonou, mezi A a B se vešla celá abeceda.

Slabost pro každou novou nudapláž
NINA

1.

„Děkuju," řekne Leoš a obejme ji. Tváří se mile, ale ona z něj cítí napětí a nespokojenost. Udělala přesně to, co chtěl. Obnažila se pro něj na veřejnosti.

Na okamžik má chuť se od něj odtáhnout, podívat se mu do očí a donutit ho říct to nahlas. Donutit ho přiznat, že to zase nebylo dost dobré.

Ale neudělá to. Jen se zatváří a nasadí odtažitý, téměř lhostejný výraz. Naučila se ho kdysi dávno. Je to výraz, který přežije všechno.

Leoš její výraz buď nevidí, nebo se rozhodl ho ignorovat. Není si jistá, co z toho je horší.

Pak se jí rozechvěje levé koleno. Nejdřív jen lehce. Jemné pulzování pod kůží, sotva znatelné. Ale ona ví, co to znamená. Vždycky to začíná takhle. Její tělo reaguje, i když se její mysl rozhodla předstírat, že je v pohodě.

Zastaví se.

„Jsi v pořádku?" zeptá se Leoš.

Podívá se na něj.

V jeho očích není obava. Spíš pozornost. Sleduje ji, jako by čekal na správnou odpověď.

Nina stojí na neviditelné hranici. Ví, že má dvě možnosti. Říct pravdu, nebo zůstat.

„Jo," řekne.

Když se viděli prvně, byla už otrlá ze všech těch seznamkových schůzek, a tak se dívala jen na fakta: VŠ, brýle, lehce upjatý, spontaneita nula. Ostatně jako většina chlapů tady v Čechách. Ale něčím ji přece jen zaujal. Neuměla to pojmenovat. Možná ten zvláštní smutek v očích. Jako by nesl tíhu, o které nemluvil. Znala ten pocit. Celý život skrývala věci, které nikdo jiný neměl vidět.

Zároveň jí imponovalo, že působil jistě. Že věděl, kam patří. Živí se jako analytik, dělá něco s burzou a o všem něco ví. Ne okázale. Spíš jako by informace byly jeho přirozeným prostředím. Kdykoliv

narazí na něco, co nezná, okamžitě to chce vědět. Jako minule, když si začal googlit, kdy se narodil Karel Hynek Mácha. Nechápala proč. Ale líbilo se jí to. Působilo to jako jistota. Jako stabilita. Jako něco, co se nerozpadne.

A je hodný. Když se loudá s oblékáním, neznervózňuje ji, netlačí jako jiní chlapi, které měla před ním. Říká, že všechno má svůj čas. Cítí se s ním v bezpečí. Alespoň zpočátku se tak cítila.

Jenom to focení…

Nejdřív nechápala, že mu připadá dost hezká na to, aby ji fotil. Není totiž žádná modelka, to opravdu ne. Tedy většina lidí by asi řekla, že je hezká, není tlustá nebo tak. Vždycky hodně sportovala a má dobrou postavu, ale že by se v pětatřiceti někde nakrucovala v prádle? Na to fakt nemá.

Prvně se u toho necítila dobře, takže se trochu chytli. Ale když viděla, jak je z ní nadšený, jak mu září oči… Bylo to pro ni něco absolutně nového. Nikdy takový obdiv nezažila. Konečně cítila, jaké to je, být pro někoho výjimečná, a něco se v ní tehdy otevřelo.

Později ji napadlo, jestli to nadšení jen nehrál, aby se jí dostal pod kůži, ale pak tu myšlenku zavrhla. Už ho poznala a věděla, že není typ, který by se uměl přetvařovat. Jakmile mu něco přeletí přes nos, nedívá se nalevo ani napravo a klidně jim bez mrknutí oka zničí večer.

Ale i když vnímá jeho obdiv, zároveň se po tom focení cítí vždycky taková… vysátá, hrozně unavená. Nedělá jí nic nechutného nebo tak, to ne! Všechno jí předem řekne, všechno si odsouhlasí, ale stejně je jí nepříjemné se svlékat a jenom plnit pokyny.

Ne že by jí vadilo, když je chlap dominantní, naopak, ale věty typu „Vypni zadeček. Klekni si.“… Nedokáže je brát jen tak.

A co teprve ta nejhnusnější věta: „Roztáhni nohy.“ Z té má husí kůži. Pak si připadá jako suka… Pokaždé když tu větu vyslovil, projela jí tělem vlna studu. Ne proto, že byla nahá. Ale proto, že v tu chvíli přestávala být sama sebou a stávala se… čím vlastně?

Pořád to úplně nechápe, ale vzpomíná si, kdy to s ním ucítila poprvé. To bylo tehdy v Dubrovníku…

2.

Jedou kabrioletem a Nina nastavuje tvář větru. Čechrá jí vlasy, užívá si to. Ani nevěděla, že po něčem takovém touží, ale žádný chlap ji kabrioletem nikam nevzal, až teď on.

Když jí zavolal a zeptal se, jestli někdy byla v Dubrovníku, Niky byl zrovna na celé prázdniny u babičky ve Lvově a ona trčela sama v džusárně. Poslední dva roky se k moři nedostala, nebyla příležitost. A tak si řekla, že by si dovolenou zasloužila, a pak už to bylo rychlé: domluvila za sebe do džusárny brigádnici a souhlasila, že pojede, ale zároveň si řekla, že si bude držet odstup — jede tam kvůli sobě, ne kvůli němu.

Projíždějí podél skal, za kterými se dá v dálce tušit moře. Nina se těší na první euforický pohled, na to, až zase spatří tu nekonečnou vodní plochu.

Leoš zamyšleně řídí. Jeho ostrý profil s velkým nosem působí mužně a rozhodně. Veze si ji k moři, pevně ovládá auto. Nina si překvapeně uvědomí, že se jí nelíbí jen on, ale i ta situace: někam se vézt, nemuset se o nic starat, nemít za nic zodpovědnost.

Leoš cítí, že ho sleduje. Otočí se na ni. „Děje se něco?“ zeptá se.

„Ne. Všechno je fajn,“ usměje se Nina.

Na druhou stranu, jet s ním takhle k moři působí zvláštně. Znají se chvíli a za tu dobu se viděli jen párkrát. Nebylo to špatné, ale rozhodně necítila žádné motýlky v břiše a tyhle věci. Na těch schůzkách často mlčel a jen čekal, co řekne ona. Ji to znepokojovalo, a tak se tak navzájem oťukávali. Ale zároveň to nebylo nepříjemné. S některými chlapy z tinderu bylo setkání trapné a hned v první minutě věděla, že se z toho bude muset honem rychle vyzout a pak si ho zablokuje.

Leoš byl jiný. Od začátku v ní probouzel zvláštní typ důvěry.

Nevěděla proč, ale měla pocit, že je raněný, že vnitřně trpí, ale nechce o tom mluvit, jako by ji tím nechtěl zatěžovat. Možná k tomu přispělo, že má takové upřímné oči a působí seriózně. Jasně, Jeffrey Dahmer taky mohl na někoho působit seriózně, ale není blbá — googlila si ho. Zjistila, že dřív pracoval na nějakém ministerstvu na docela vysoké pozici a má veřejný profil, takže se nebála, ale pro jistotu napsala Irině, kam jede, a sdílela jí svoji polohu.

Když si ho googlila, narazila na fotku z nějaké společenské akce, byl vyfocený i s manželkou. Přišlo jí, že se k sobě nehodili. Jeho manželka byla vysoká a svalnatá, hezká, ale měla přísný kuní obličej — jo, kuní, to ji při pohledu na ni napadlo jako první. Možná za to mohly její vyhýbavé oči.

Tvrdil, že se rozvádějí a dávno spolu nežijou, ale po pár zkušenostech s chlapama, kteří tvrdili, že jsou rozvedení, a nebyli, to brala s rezervou.

Byla rozhodnutá moc se do toho nepokládat, dokud si nebude jistá, jak to všechno je.

Do Dubrovníku dorazili až pozdě večer. Divila se, že vybral skoro nejvzdálenější místo v Chorvatsku. Mohli jet klidně někam k Pule a ušetřit pár hodin jízdy, ale říkal, že to tu má rád.

Ji spíš napadlo, že když je Dubrovník tak z ruky, nemusí se bát, že tady potká známé z Prahy. Věděla, že množství Čechů má v Chorvatsku apartmán a jezdí tam jako na chatu, ale málokdo by si ho koupil tak daleko.

„Líbí?“ zeptal se, když zastavili před jedním z domů zbudovaných v zástavbě na skále lemující moře. Byl to apartmán v prosklené vile. Nádherný. Nikdy na takovém místě nebydlela.

„Ujde,“ řekla rádoby znuděně.

3.

K večeři si objednali rybu, oradu. Když viděla v jídelním lístku, kolik za ni chtějí, cítila se trochu provinile, ale on nevypadal, že by mu to vadilo.

Po jídle vypili láhev bílého a bavili se o svých rodinách. Ukázalo se, že jejich otcové měli hodně společného, což zapříčinilo velmi komplikovaný vztah, který oba vyřešili stejně: při první příležitosti odešli z domova.

Ona se vdala v osmnácti, jen aby konečně vypadla. Leoš odešel studovat do Brna, i když mohl zůstat na škole v Praze. Cítil, že rodiče zrazuje, ale věděl, že už s nimi nevydrží ani o den déle. Když o tom mluvil, až bolestně v tom poznávala sama sebe.

Pak mluvili o dětech, přiznala mu, že někdy večer čeká, až syn konečně usne, a pak má výčitky, že se na ten okamžik těší. „Asi jsem